

Er waren eens drie wezentjes...

De mensen op de wereld leefden hun gangetje. Het ging zoals het altijd ging, met weinig veranderingen. De bewoners waren er zo aan gewend, dat ze bijna niet anders meer konden als aannemen, dat dit de enige manier van leven was.

Ziekte, pijn en klagen waren zaken die, veel geld en inspanning kosten om ze onder de duim te houden. Het plezier in het leven was voor de meeste mensen in mindere mate aanwezig net als zorgen en klachten. De meesten voelden zich slachtoffer van het leven, dat als een opoffering hun was overkomen, iets waar ze zich bij neergelegd hadden. Toch heerste er onrust. Waar die wel vandaan kwam? De tijd ging verder en de onrust nam toe. Je zag rimpels op de gezichten van voorbijgangers; deze leken met elke minuut toe te nemen. Hier en daar zag je vrouwen bij elkaar staan en heimelijk praten. Waarover dan wel?

De stad oogde grauw in de zomer en zwart in de winter. Het ziekenhuis had meer bezoekers dan de bioscoop en ander vertier bij elkaar. Bij de artsen was het ook een komen en gaan. De mensen die er vandaan kwamen, leken nog zieker als voordat ze de arts bezochten.

Toch waren er die drie vrienden, die zich opperbest vermaakte. Hun geluk kon bijna niet op. Ze amuseerden zich prima en genoten van hun plezier. In het café stonden ze soms samen aan de bar. Ook waren er momenten, dat ze zich verspreiden tussen het publiek, waar ze af en toe hun zegje deden.

Ook waren ze in het ziekenhuis te bezoek bij artsen en patiënten. Regelmatig begeleiden ze de familie van de patiënten. Wie ze dan toch wel waren? Waar ze woonden? Waar ze huisden?

Ik volgde ze een tijdje, wat een tijdrovende aangelegenheid was. Ze verwisselden regelmatig hun kleding, aangepast aan de situatie die ze gingen bezoeken. Heel nette mensen, zou je op het eerste gezicht denken. Ook hun taal was er een, die iedereen sprak. Ze leken de eigenschap van een kameleon te bezitten. Zo professioneel en kundig waren ze in staat, iedere keer weer zich aangepast en onopvallend, aanwezig te zijn. De meeste mensen waren direct van hun onder de indruk, anderen hadden er wat meer tijd voor nodig.

Steeds vaker waren ze te zien. Wat je er voor nodig had hun aanwezigheid te observeren, was alleen maar aandacht; aandacht voor hun wisselende verschijning.

Dit scheen in slechts enkelingen te lukken. En die die het lukte, kozen ervoor, nadat ze in een benarde situatie verkeerd hadden. Deze personen, die het lukte om hen te observeren, zij hadden zich gevoeld als gehangenen in hun eerdere omstandigheid. Ze zaten eerder vast in een positie, waarin een oplossing uitzichtloos scheen. Doordat ze langere tijd niet voor of achteruit konden, om verbetering in hun houding aan te brengen, kwamen ze langzaam tot inzicht. Ze keken nu vanuit een ander gezichtspunt naar de

wereld om hen heen. Deze veranderde positie liet de andere kant van hun leven zien, een kant waar ze eerder geen aandacht voor hadden gehad.

Eerder hadden ze allerlei excuses bedacht, als ze goede raad hadden gekregen. Ze waren eerder niet van plan geweest in een andere richting kijken. Dit omdat zij hun denkwijze als de enige echte beoordeelden. Hun verstand liet een andere richting niet toe; "Wat moesten ze met die onzin?" was eerder hun verweer geweest.

Maar toen, toen ze niet van hun plaats konden en onderdanig waren aan de toestand waarin ze verkeerde, toen kregen ze aandacht voor de omstandigheden om hun heen. Daardoor waren zij ook steeds meer in staat om de drie vrienden te zien.

Doordat zij zelf geen bewegingsvrijheid meer hadden, waren ze instaat de beweging om hun heen en bij anderen te zien. De drie vrienden waren daar vaak aanwezig.

In het begin was hun zicht beperkt. Het viel ze op, dat de mensen niet echt alleen waren. Ze konden niet direct waarnemen, wat er aan de hand was. Ze zagen alleen dat situaties 'leegtes' bevatten. Wat er zich in die leegtes bevond, dat was eerst niet duidelijk. Na verloop van tijd herkenden zij ook hun eigen situaties, waarin ook zij vaak niet alleen waren geweest. Ook hier werd steeds meer zichtbaar, dat deze drie ongenodigde gasten steeds aanwezig waren geweest. Ook viel op, dat deze 'aanlopers' gebruikt werden, om het eigen vermogen te vergroten.

Wie waren deze drie wezens dan wel?

De onrust in de stad nam toe. Steeds vaker er ruzies. Zelfs op straat was dit te zien. De handelaren maakten zulke grote winsten, dat er irritatie ontstond bij de klanten.

Ontevredenheid, ziekten en agressie; ze namen hand over hand toe. Zelf de kerkleiders wisten er geen antwoord op te geven op deze groeiende onrust.

De verkiezingen van het land stonden voor de deur. De oude koning wilde zijn troon overdragen aan zijn dochter, iets wat voor dit land nieuw was. Lange tijd waren het de mannen geweest die het bestuur van het land volledig in de hand hadden gehouden. Zij waren het die de wetten hadden geschreven en de eindbeoordelingen hadden gemaakt. Zij wisten wat goed voor het volk was, zij waren de heersers; zij, de mannen van het land. Onder hun bestuur was er veel gebeurd. De toename van grote woningen was gestaag gestegen. Ook hadden er vele nieuwe ontwikkelingen plaats gevonden, waarvan iedereen zijn gemak aan had. Besluiten waren genomen, met en ook zonder instemming van de bevolking. Hiertegen in het geweer komen, had geen zin. Uit eindelijk werd elk weerwoord afgedaan of verworpen met redenen, die de machthebbers naar eigen inzicht onderbouwde.

En nu, nu werd er een verkiezing gehouden of de dochter van de koning het koningschap zou gaan overnemen.

Er was veel over te doen. Het zou immers een grote verandering kunnen betekenen, als niet langer de wetten en regelingen van de Heren van Bestuur van eerder gehandhaafd zou blijven. De kranten vroegen zich af, wie voorstander en wie tegenstander zou kunnen zijn. De drie vrienden vonden het ook een ongemakkelijke situatie. Zij vroegen zich af of zij nog wel konden functioneren onder een koningin. Ze waren er van overtuigd, dat er ook voor hen dan veel zou gaan veranderen, als de koning zijn dochter als troonopvolgster zou aanwijzen.

De verkiezingen verliepen rustiger als verwacht. Dit tot ieders verbazing. De spanning was echter wel te voelen en zelfs te zien. De luide klanken die er te horen waren, daar waar mensen samen stonden. Hun praten was duidelijker aanwezig als tevoor. De kleine kinderen profiteerde van deze tijd; zij voelde meer vrijheid om onzin uit te halen en later buiten te spelen. Hun ouders hadden de aandacht wat minder op hen gericht en meer op

elkaar. De volwassenen bespraken hun verwachtingen van de komende tijd met elkaar. Vreemd genoeg was het voor de drie vrienden moeilijker zich aan te sluiten bij de verschillende groepen mensen.

Toch vonden de drie kameraden een welkome ontvangst bij een groep mannen, die alles bij het oude wilde laten. Dit gezelschap wilde een mannelijk bestuur houden en als er dan geen koning was, wilde ze die wel uitzoeken voor de koningsdochter. Ze wilde zelfs zover gaan, om een nieuwe koning te kiezen. Deze kwam dan vanzelfsprekend uit hun midden. Immers, zij waren het die elke verandering als ondergang zagen. Tegen ieder die het *niet* wilde horen, vertelde zij hun opvattingen. Hun aanhang leek even te groeien, maar naar mate de koning de tijd uitstelde alvorens hij zijn besluit vrijgaf, werd de mannengroep weer kleiner.

Waarom gaf de koning de uitslag van de verkiezing nog niet vrij? Wilde hij de tijdspanne gebruiken voor een nieuw idee? Bleef hij dan toch nog aan? Had de koningsdochter dan misschien toch een bruidegom gevonden, die als koning kon fungeren? Waar was de koning nu toch echt mee bezig? De mensen in het land konden niet meer doen dan afwachten.

Dan is er de dag, dat de koning de verkiezingsuitslag bekend maakt aan zijn volk. De drie makers zijn zo opgewonden, dat ze zich vandaag al meerdere keren hebben verkleed. Het is zeven uur in de avond. Iedereen is gespannen, want de uitkomst wordt bekend gemaakt. De koning zit naast zijn dochter, als hij het resultaat bekend maakt. Hij verteld dat een groep van wijze mannen, de verkiezingsbiljetten drie keer hebben geteld en dat alle drie de keren de uitslag dezelfde is geweest; vergissing is dus niet mogelijk.

De uitslag is, dat er net zo veel voorstanders als tegenstanders zijn betreffende de kroning van zijn dochter. Dit is de oorzaak ervan, dat het enige tijd heeft geduurd alvorens hij, als koning, de definitieve uitslag van de verkiezing bekend kon maken.

Dan zucht de koning en een glimlach verschijnt op zijn gezicht. 'Lieve mensen', begint hij dat te spreken, 'omdat er net zoveel mensen voor als tegen het koningschap van mijn dochter zijn, is de keuze geheel aan mij'. 'Toch geeft deze verkiezing een verandering aan, die blijkt uit deze padstelling'. 'Het feit, dat de helft van u vertrouwen heeft in mijn dochter, in een koningschap vervuld door een vrouw; dit is voor mij een toename aan vertrouwen, vergeleken met tijden hiervoor'. 'Ik zie dit als een groei en verbetering en benoem daarom mijn dochter hierbij als uw koningin'.

Dan is er even een hoorbare stilte. Het hele land zwijgt, terwijl er een zichtbaar gevoel van blijdschap en ontspanning groeit. Dan, na enkele ogenblikken, is er een luid en overweldigend blij geroep van inwoners van het land. Enkelingen beginnen 'lang zal ze leven' te zingen en binnen een korte van tijd klinkt dit lied, vanuit alle hoeken en gaten door het land heen.

Dit op een enkele plek na; daar waar de drie vrienden zich ophouden. Daar is het stil en grauw. Zij zijn met stomheid geslagen en zijn gaan zitten waar ze zich bevinden. Ze kijken elkaar aan, met ogen die vragen oproepen, vragen met vraagstaartjes, waar het antwoord nog van op lange afstand is.

De koning kijkt trots zijn dochter aan, die de tranen in de ogen heeft van ontroering en blijdschap. Ze kust haar vader terwijl ze hem dankbaar toelacht. Dan staat ze op en bedankt de mensen, die zij vanaf nu als haar onderdanen mag beschouwen. Ze belooft zich te zullen inzetten op een dienstbare manier die ieder ten goede komt. Ze zegt, dat veranderingen een natuurlijk iets is. 'Niemand is immers geboren zoals hij en zij nu is. Waarschijnlijk is iedereen al anders, als voor de uitslag. Dat is een zelf waarneembare wijziging, wanneer je je gevoel serieus neemt'.

Zo maakt ze op een eenvoudige manier duidelijk, dat 'verandering' naast geboorte en

dood, de enige voorspelbare toestanden zijn in het leven. De menigte laat een geroezemoes horen. Even daarna is er de blijde kalmte en de afwachting van wat de nieuwe koningin nu nog gaat zeggen. De nieuwe vorstin dankt het volk voor het vertrouwen en zegt open te staan voor nieuwe ideeën. Ideeën, die iedereen en alles ten goede komen!

De mensen die dit soort ideeën naar voren brengen, mogen deze, na uitnodiging, persoonlijk aan haar voorleggen.

Hiermee sluit de nieuwe vorstin haar toespraak en gaat samen met haar vader terug naar hun privé verblijf, hun volk tevreden achterlatend voor dit moment.

De drie kameraden hebben zich intussen van de eerste schrik hersteld en zijn druk doende bezig nieuwe plannen te maken Dit, om aan het werk te kunnen blijven. Dit alles terwijl de mensen in dit land blij verrast en tevreden zijn met hun nieuwe leidsvrouw.

Er lijkt een tijd te zijn aangebroken, die zichtbare gedaantewisselingen te weeg brengt. De koningin is al helemaal geaccepteerd bij het volk. Zij is intussen hun Koningin geworden. Haar ideeën zetten vele mensen aan het nadenken. De bioscopen hebben een toenemend aantal bezoekers. In de ziekenhuizen loopt het aantal spoedgevallen aanhoudend terug.

De mensen op straat genieten zichtbaar van de zonnestralen en van elkaar. De glimlach op hun gezichten is hiervan de stille getuige. De kinderen spelen op weg, waarbij de kleintjes aanwijzingen krijgen van de wat ouderen kinderen. Het beeld op straat is duidelijk anders als enkele maanden geleden.

Het wisselen van de troon heeft het land goed gedaan. De oude koning geniet van de tijd die hij nu voor zichzelf heeft, terwijl zijn dochter op een nieuwe wijze het land regeert. Een manier, waarin man en vrouw gelijke kansen hebben zonder hun identiteit te hoeven inleveren. Mannen en vrouwen krijgen de gelegenheid om ieder en samen hun talenten te ontwikkelen. Er ontwikkelt zich een groeiend respect voor elkaar en de leefomgeving.

Door deze verandering is het voor de drie vrienden steeds moeilijker om onopvallend hun werk te doen. Het zijn de kinderen, die hen het eerste herkennen, iets wat nog vreemd is voor de ouders. Het toenemend respect, ook naar kinderen, maakt dat ouders zich niet gekleineerd voelen, als hun kinderen de ongevraagde gasten het eerst opmerken. Zo blijkt, dat iedereen elkaars leraar kan zijn.

De ouderen in de samenleving hebben zich snel aangepast. Voor velen van hen is deze herkenning door de jongeren als een bevrijding van hun ouderdom. Zij ervaren het als een opluchting, omdat ze eerder het gevoel hadden, dat alleen als je ouder van dagen bent, je deze drie oproerkraaiers kon zien. Als deze ervaren levensdeskundigen er eerder over spraken, hadden ze het gevoel niet serieus genomen te worden. Daar nu iedereen in staat is deze 3 rebellen te zien, ontstaat er een eenheid als samenleving. Een gemeenschap, die met elkaar en voor elkaar leeft. Een volk waarin ieder zijn eigen plekje heeft en waarin ieder zijn eigen aardigheid mag hebben om te kunnen ervaren wie ze echt zijn. Geborgenheid heeft zo zijn intreden gedaan al basis fundament van deze samenleving.

Op scholen, in gemeenschapshuizen en steeds meer binnen de werksfeer, wordt aandacht gegeven om dit driemanschap te kunnen herkennen. Wie ze zijn?

Het is het driemanschap ^ angst, hebzucht en onwetendheid ^!!!

Hun werkwijze, hun steeds wisselende verschijnvormen, hun vermomming en hun impact is onderwerp.

De voorlichting en informatie erover; het is alsof er voor iedereen licht in hun leven komt. De toenemende afwezigheid van angst uit zich in wederzijds respect en liefdevolle hulp

aan elkaar. De hebzucht werkeloos maken geeft ruimte aan vriendelijkheid en maakt elkaar tot deelgenoot. Iedereen begrijpt steeds meer, dat niets echt van jezelf is. Immers bij het sterven raak je het toch kwijt. Wat je behoudt is de liefde en rust die je elkaar hebt gegeven. Deze biedt je de gelegenheid de vreugde van het leven en de berusting van het sterven mee te maken. Voorheen werd dit duidelijk anders beleefd.

De onwetendheid heeft zich verruimd voor vele mogelijkheden van begeleiding en onderwijs op kleine schaal. Je eigen ervaringen delen met elkaar, een synergie effect wat rijkdom is. De oude veronderstelling, gebaseerd op angst, dat als je je wijsheid verder geeft, je zelf armer wordt; dat dit een sprookje is, is voor de mensen in dit land duidelijk, zichtbaar en voelbaar. De koningin en haar land genieten van hun nieuwe leefwijze. Een leven dat ze alleen door samenwerking mogelijk kunnen maken en waar iedereen zich inzet voor Iedereen en Alles.

Gezondheid en ontwikkeling, op persoonlijk vlak en voor de samenleving als geheel, zijn hun deelgenoot. Deze zichtbare en opvallende verschijningsvorm van samenleving krijgt in steeds meer landen navolging. Goed voorbeeld doet goed volgen...

#
